

Arrest

nr. 283 875 van 26 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de L'Université 16/4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 2 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 19 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat V. HENRION en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 31 juli 2021 België binnen met een Zwitsers identiteitsdocument en verzoekt op 3 augustus 2021 om internationale bescherming. Op 19 mei 2022 neemt de adjunct-commissaris een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (veilig derde land). Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten. U werd geboren als orthodoxe christen op (...) 1986 in Massawa. U ging naar school tot de zevende graad. Nadat u gestopt was met school, werd u in 2004 opgepakt in een giffa en verplicht om uw legerdienst te vervullen. U zat in het leger van 2004 tot 2009. Omdat u een haat voelde tegenover de Eritrese overheid, en omdat uw dienstplicht eindeloos was, besloot u in 2009 om te deserteren en het land illegaal te verlaten. U verbleef gedurende verschillende jaren in verscheidene landen op het Afrikaanse continent, maar besloot om in 2015 de overtocht te maken naar Europa. In mei 2015 kwam u aan in Italië, en reisde verder naar Zwitserland, alwaar u op 23 juni 2015 een verzoek tot internationale bescherming indiende. Op 5 juli 2017 werd u erkend als vluchteling door de Zwitserse asielautoriteiten.

U woonde in de Zwitserse hoofdstad Bern, en huurde daar een huis dat betaald werd door de sociale dienst. Gedurende uw hele verblijf in Zwitserland ontving u ook een uitkering. In augustus 2017 kreeg u ruzie met een andere Eritreeër. De ruzie draaide uit op een gevecht, waarbij de andere Eritreeër zwaar gewond raakte. Op 10 juni 2020 werd u door het Zwitsers gerecht definitief veroordeeld omwille van opzettelijke slagen en verwondingen. U kreeg een voorwaardelijke gevangenisstraf van 24 maanden en een uitzettingsbevel van zeven jaar. U mocht wel blijven wonen op dezelfde woonplaats, en uw huur werd betaald door de sociale dienst. Eind 2020 werd uw uitkering wel drastisch verminderd.

Op 29 juli 2021 besloot u om Zwitserland te verlaten en reisde u naar België. U diende een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische asielautoriteiten op 3 augustus 2021.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende kopieën neer: documenten in verband met de Zwitserse strafprocedure, de identiteitskaart van uw vader, en uw huwelijksakte. Verder legt u ook uw originele Zwitserse identiteitskaart neer.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 omdat Zwitserland voor u als een veilig derde land kan worden beschouwd.

In uw geval is de commissaris-generaal namelijk van oordeel dat u, rekening houdend met alle relevante feiten en omstandigheden, in Zwitserland zal worden behandeld in overeenstemming met de beginselen zoals bepaald in artikel 57/6/6, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

In dit verband kan, onder verwijzing naar de informatiebronnen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan bijlage in het administratief dossier is gevoegd (zie COI Focus, SUISSE. Accès et contenu de la protection accordée aux ressortissants de pays tiers, d.d. 15 september 2020), vooreerst worden benadrukt dat Zwitserland niet alleen partij is bij tal van internationale en Europese verdragen die het land juridisch binden op het vlak van bv. mensenrechten, het non-refoulementbeginsel, de toegang tot de asielprocedure en mogelijkheid om er de vluchtelingenstatus te verzoeken of het garanderen van een effectieve bescherming in hoofde van erkende vluchtelingen of personen met een temporary admission status, maar óók dat het naleven van voornoemde standaarden in de praktijk de regel vormt en er geenszins sprake zou zijn van systematische of structurele gebreken hieromtrent. Bovendien kan op grond van deze informatie tevens worden vermoed dat u tot het Zwitserse grondgebied zal worden toegelaten. In dit verband moet in het bijzonder worden verwezen naar de terugnameovereenkomst tussen Zwitserland en de Benelux, evenals naar het gegeven dat Zwitserland deel uitmaakt van de Schengenruimte en vrij verkeer van personen, ongeacht hun nationaliteit, binnen deze zone gewaarborgd is.

Wat betreft het gegeven dat er in uw hoofde tevens sprake moet zijn van een zodanige band met Zwitserland dat het voor u redelijk zou zijn om ernaartoe te gaan, blijkt uit de gegevens in uw administratief dossier [met name het antwoorddocument "Aanvraag Derde Landen" d.d. 24/11/2021 en de hierin gevoegde informatie, i.e. het schrijven van het Staatssekretariat für Migration (SEM) d.d. 28/1/2021] dat u vóór uw komst naar België een asielaanvraag hebt ingediend in Zwitserland op 23/6/2015 en er erkend werd als vluchteling in Zwitserland en asiel verkregen hebt op 5/7/2017. Hoewel uit deze informatie tevens kan worden afgeleid dat er in de loop van 2020 een juridisch bindend uitzettingsbevel tegen u werd uitgevaardigd naar aanleiding van uw veroordeling voor het plegen van een strafbaar feit door de Zwitserse gerechtelijke instanties, en de SEM zodoende oordeelde dat de voorwaarden voor het vervallen van uw asiel derhalve vervuld waren, doet dit géén afbreuk aan het gegeven dat vermoed kan worden dat u er, zoals gezegd, naar kunt terugkeren, noch aan het gegeven dat uw mensenrechten er in beginsel naar norm zijn en u er effectieve bescherming kunt genieten. In dit verband zij er immers in het bijzonder op gewezen dat de SEM in voormeld schrijven uitdrukkelijk heeft bevestigd dat u, ondanks het verlies van uw status van vluchteling (of "asiel") in Zwitserland, u nog steeds over uw hoedanigheid als vluchteling beschikt, evenals – ten algemene titel – dat "[o]nder voorbehoud van artikel 5, lid 2, van de Asielwet, wordt een vluchteling tegen wie een juridisch bindend uitzettingsbevel is uitgevaardigd, beschermd door het Vluchtelingenverdrag. Dit betekent dat zijn of haar wettelijke rechten op sociale bijstand en betaald werk worden bewaard", zoals ten andere blijkt uit uw verklaringen en persoonlijk wedervaren (zie infra). Hierbij kan overigens worden opgemerkt dat artikel 5 van de Zwitserse Asielwet een letterlijke overname vormt van het Vluchtelingenverdrag dat in zijn artikel 33 óók dergelijke uitzondering vermeldt op het non-refoulementbeginsel waardoor de voorwaarde voor de toepassing van het concept veilig derde land conform artikel 57/6/6, § 1, onder 3) van de Vreemdelingenwet, inzake de naleving van het non-refoulementbeginsel overeenkomstig het Verdrag van Genève, althans is vervuld.

In dit verband moet verder benadrukt worden dat Zwitserland partij is bij talrijke internationale en Europese verdragen, zoals de Conventie van Genève betreffende de Status van Vluchtelingen en Aanvullend Protocol van New York betreffende de Status van Vluchtelingen, het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het VN Antifolterverdrag, of het VN Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten.

Bijgevolg kan Zwitserland in uw hoofde als veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 van de Vreemdelingenwet worden beschouwd, tenzij u elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat u er zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade of dat de band tussen u en Zwitserland niet zodanig is dat het voor u redelijk zou zijn naar dat land te gaan, of dat u niet tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten.

De door u afgelegde verklaringen [en neergelegde stukken] bevatten echter geen elementen in deze zin.

In dit verband moet worden vastgesteld dat u zelf aangeeft dat u, nadat uw strafrechtelijke veroordeling in kracht van gewijsde was gegaan op 20 juni 2020, nog meer dan een jaar in Zwitserland bleef (CGVS p.11-12). In deze periode werd uw huur nog steeds betaald door de sociale dienst, had u een ziekteverzekering, en behield u zelfs een uitkering van de Zwitserse overheid (CGVS p.12). In zoverre u aangeeft dat uw uitkering eind 2020 werd verminderd van 997 Zwitserse frank naar 382 Zwitserse frank, waardoor u onvoldoende middelen had om uw dochter te gaan bezoeken die elders in Zwitserland in een pleeggezin verblijft (CGVS p.12), dient te worden geoordeeld dat u geenszins aantoonst dat u door de vermindering van uw uitkering in een situatie terecht bent gekomen of zou komen die kan worden aangemerkt als een situatie die zou ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de regelgeving inzake subsidiaire bescherming. Deze vaststelling wordt bevestigd door het feit dat u ook na de vermindering van uw uitkering nog minstens een half jaar in Zwitserland bleef. Bovendien kan ook gewezen worden op het feit dat, zoals hierboven reeds werd aangegeven, uit de objectieve informatie blijkt dat u in Zwitserland het recht behoudt op betaald werk. U beweert dat u op verschillende plaatsen heeft gesolliciteerd en werd aangenomen, maar dat u door uw vervallen identiteitskaart uiteindelijk toch bij geen enkele werkgever kon beginnen (CGVS p.11). Bovendien zou geen enkele hulporganisatie of instantie u hebben willen helpen omdat u wel al een uitkering kreeg, en er andere mensen waren die de hulp van deze organisaties harder nodig hadden (CGVS p.11). Het gaat hier echter om louter blote beweringen, die u op geen enkele manier staft, en die bovendien in strijd zijn met de beschikbare informatie, waardoor u er geenszins in slaagt aan te tonen dat u een uitzondering vormt op de algemene situatie zoals deze uit de COI Focus blijkt met betrekking tot de mogelijkheid om terug te keren naar Zwitserland, de toegang tot de asielprocedure, de naleving van het non-refoulementbeginsel, het respect voor de mensenrechten en levensstandaard die naar norm is.

De documenten die u neerlegt veranderen niets aan deze vaststelling. De Eritrese identiteitskaart van uw vader en uw huwelijksakte bevestigen uw Eritrese nationaliteit, dewelke hier niet in twijfel wordt getrokken.

Uw vervallen Zwitserse identiteitskaart en het arrest over uw Zwitserse strafprocedure, bevestigen dat u een internationale beschermingsstatus heeft gehad en later een uitzettingsbevel heeft gekregen. Zoals hierboven reeds werd aangehaald, betekent dit evenwel niet dat u uw hoedanigheid als vluchteling in Zwitserland hebt verloren, en wordt u bijgevolg nog steeds beschermd door het Vluchtelingenverdrag.

In het licht van wat voorafgaat, is de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen van oordeel dat Zwitserland voor u als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd, en dat u geen elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat u in dit derde land zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade, noch waaruit blijkt dat het voor u onredelijk zou zijn om naar dit land terug te gaan of dat u niet tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u als vluchteling werd erkend door Zwitserland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Eritrea.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 20 “en vlg.” van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 4, 18 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van “het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen” (verzoeker bedoelt wellicht het zorgvuldigheidsbeginsel). Hij maakt in de uiteenzetting van zijn middel tevens gewag van een beoordelingsfout.

Na een theoretische uiteenzetting in rechte over (enkele van) de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen, past verzoeker deze *in casu* als volgt toe:

“1) De conformiteit van het artikel 57/6, §3 met het recht van de EU

Artikel 57/6, §3, al. 1, 3° van de vreemdelingenwet, die het artikel 33, §2, al. 1, a) van de richtlijn 2013/32 omzet, geeft de mogelijkheid om een verzoek tot internationale bescherming onontvankelijk te verklaren om het enige motief dat een internationale bescherming aan betrokkene in een andere lidstaat toegekend werd.

Dit betekent niet dat het CGVS kan het doen, zonder na te kijken of de internationale bescherming die door die andere lidstaat toegekend werd, de voorwaarden van artikel 20 en v. van richtlijn 2011/95 vervult en dat, bijgevolg, de fundamentele rechten van betrokkene, zoals toegang tot woning, voedsel, medische zorgen en tewerkstelling, niet gerespecteerd worden.

In zijn arrest Ibrahim, Sharqawi e.a. et Magamadov van 19 maart 2019 (C-297/17, C-318/17 et C-428/17), heeft het Europese Hof van Justitie (hierna HvJ) voor recht gezegd dat het CGVS moet analyseren of er een schending is van het artikel 4 van het Handvest, rekening houdend met eventuele kwetsbare groepen. “(...)” (wij onderstrepen).

2) De situatie van de eiser in Zwitserland

De verwerende partij nam een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming in België. De verzoeker stelt echter vast dat er in de bestreden beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met de gevolgen van het vervallen van zijn vluchtelingenstatus in Zwitserland op zijn dagelijkse leven aldaar.

1) De situatie van Eritrese verzoekers in Zwitserland

Er werd ten aanzien van de verzoeker een bindend uitzettingsbevel uitgevaardigd, in een arrest van 10 juni 2020.¹ Het is minstens onduidelijk of de verzoeker al dan niet effectief uit Zwitserland verwijderd kan worden.

Volgens het arrest van de Zwitserse rechter, waarin de verzoeker veroordeeld werd, staat de situatie in Eritrea de eventuele uitzetting van de verzoeker uit Zwitserland niet in de weg. Dit druist echter in tegen wat over Eritrea geweten is, en eveneens tegen de houding van de Belgische autoriteiten. Zo blijkt immers dat van de 383 Eritreeërs die in 2022 een verzoek om internationale bescherming indienden, maar liefst 331, oftewel 86,42%, van hen erkend werd als vluchteling²:

(...)

Uit statistieken gepubliceerd door de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt bovendien dat het aantal Eritreeërs dat gedwongen terugkeert naar hun land van herkomst, er niet eens in teruggevonden kan worden.³

Uit het cijfermateriaal dat in België beschikbaar is, kan dan ook worden geconcludeerd dat, indien een gelijkaardige uitzettingsclausule in België zou bestaan, de verzoeker wél de voorwaarden om onder de uitzondering op de regel te vallen, vervuld zou hebben. Voor de Belgische instanties wordt gevangenschap aan sich in Eritrea wél aangemerkt als foltering of onmenselijke behandeling.⁴ Dit is belangrijk, aangezien de Zwitserse rechter de gedwongen terugkeer van de verzoeker naar Eritrea niet blijkt uit te sluiten:

Vrije vertaling: “Noch de hoedanigheid van vluchteling van de beschuldigde, noch de omstandigheden die aan zijn hoedanigheid van vluchteling ten grondslag liggen, staan eraan in de weg dat per se uitzetting wordt gelast. De Raad moet echter nagaan of de aangevoerde omstandigheden van tijdelijke aard zijn dan wel of er sprake is van een stabiele toestand die redelijkerwijs niet zal verbeteren (zie E. 15 hierboven).”⁵

Met betrekking tot, respectievelijk, beëindiging en intrekking van de vluchtelingenstatus, stelt het meest recente AIDA rapport ten aanzien van Zwitserland:

“(...)”⁶

“(...)”⁷

Wat betreft de “residence permit” waarnaar verwezen wordt:

“(...)”⁸

De specifieke situatie van Eritreeërs in Zwitserland moet aldus van dichtbij bekeken worden, hetgeen de verwerende partij overigens naliet te doen:

“(...)”⁹

De Mensenrechtenraad van de Verenigde Naties concludeerde in mei vorig jaar nog dat zij bezorgd bleef over mensenrechten in Eritrea:

“(...)”¹⁰

OSAR deed ook uitgebreid onderzoek naar de behandeling van Eritrese dossiers in Zwitserland:

« (...) »¹¹

Vrije vertaling: “(...)”

Dit druist nochtans in tegen de positie van bijvoorbeeld UNCHR. Recent nog, in een communicatie ten aanzien van Egypte, bevestigde UNHCR dat patronen van mensenrechtenschendingen tegen Eritreeërs die gedwongen werden teruggestuurd, waaronder marteling, mishandeling, gedwongen verdwijning, mensenhandel en willekeurige detentie, bestaan en reeds gedocumenteerd werden door VN-mensenrechtenmechanismen:

“(...)”¹²

Het Comité Tegen Foltering bekritiseerde reeds tweemaal (d.d. 21 september 2021¹³ en 28 januari 2022¹⁴) heel fel de manier waarop de Zwitserse autoriteiten omgaan met Eritrese verzoekers om internationale bescherming die een negatieve beslissing kregen. Zwitserland besloot in beide zaken

dat Eritrese burgers terug konden keren naar Eritrea zonder het risico te lopen aldaar mishandeld te worden.

In beide gevallen oordeelde het Comité Tegen Foltering dat de Zwitserse autoriteiten onvoldoende zorgvuldig hadden onderzocht of de verzoeker aan dergelijke behandeling onderworpen zou worden en dat er, bovendien, niet genoeg betrouwbare informatie beschikbaar is waaruit met voldoende zekerheid kan worden afgeleid dat dit niet het geval zou zijn. A contrario.

In de eerste beslissing besluit het Comité:

“(…)”¹⁵

Zo ook begin dit jaar:

“(…)”¹⁶

Vrije vertaling:“(…)”

De houding van de Zwitserse autoriteiten, en dan vooral hun bereidwilligheid om Eritreërs terug te sturen naar hun land van herkomst, staat aldus in fel contrast met de bevindingen van o.a. Comité Tegen Foltering, de VN Mensenrechtenraad, OSAR en ook de Belgische autoriteiten.

In dit verband is de communicatie van de SEM aan de Belgische instanties (zie administratief dossier) aldus zeer belangrijk. Hierin staat namelijk dat de eiser dan wel zijn asiel verloor, maar dat hij zijn vluchtelingenstatus behoudt. Dit betekent dat zijn aanwezigheid op het grondgebied getolereerd wordt, zolang Zwitserland niet kan overgaan tot deportatie. Vooralsnog werden de Zwitserse autoriteiten tegengehouden door het Comité Tegen Foltering (tot twee keer toe werden ze teruggefloten), maar het is zeer duidelijk, gelet met name op de zeer recente datum van de meest recente beslissing van het Comité, dat zij het hiermee oneens zijn. De eiser kan aldus niet naar Zwitserland worden teruggestuurd, minstens niet zonder voorafgaand grondig onderzoek naar of de Zwitserse autoriteiten de eiser effectief het land niet zullen uitzetten.

Begin vorige maand nog, kwam aan het licht dat de Zwitserse overheden en jonge Eritreeër terugstuurden naar Eritrea (onder het mom van “vrijwillige” terugkeer). Eenmaal aangekomen in Eritrea, werd hij meteen opgepakt en mishandeld (stuk 3, p. 3):

“(…)”

De politiek gevoerd in Zwitserland ten aanzien van Eritrese verzoekers om internationale bescherming en het vertrouwen dat zij hebben in de Eritrese overheid is fel gecontesteerd. De verzoeker riskeert indirect refoulement bij terugkeer naar Zwitserland.

2) De specifieke situatie van de eiser

De verwerende partij stelt bovendien in haar bestreden beslissing dat de verweerder “een zodanige band met Zwitserland” heeft, dat het voor hem redelijk zou zijn om ernaar terug te keren (bestreden beslissing p. 2). Dit staat echter in contrast met de bevindingen van de Zwitserse rechter. Hierin werd niet geoordeeld dat de verzoeker geen banden heeft met Zwitserland. Daarbij ging de rechter zelfs zo ver dat hij stelde dat de vooruitzichten voor integratie in de Zwitserse samenleving voor de verzoeker gering zijn.¹⁷

De verzoeker bevond zich in Zwitserland in limbo nadat zijn asiel werd ingetrokken. Hij behield dan wel zijn recht op toegang tot de arbeidsmarkt, de facto kon hij geen werk vinden aangezien zijn identiteitskaart niet langer geldig was, en hij evenmin een nieuwe kon aanvragen. Ook in België is het niet mogelijk om op legale wijze te werken zonder geldige documenten. Zijn uitkering werd bovendien drastisch verminderd: van 900 Zwitserse Frank naar slechts 370.

De verzoeker is niet de enige Eritreeër die zich in een dergelijke situatie bevindt, zoals reeds supra werd aangetoond. De verklaringen van de verzoeker omtrent zijn leven in Zwitserland sinds hij de vluchtelingenstatus (maar met zijn “asiel”) verloor, worden bevestigd in de media:

“(…)”¹⁸

De verzoeker probeerde zijn penibele situatie in Zwitserland nog één jaar vol te houden, voornamelijk omdat hij er een dochtertje heeft. Het was echter van in het begin duidelijk dat hij er niet kon overleven, gelet op het feit dat het de facto niet mogelijk was voor hem om te werken, en aangezien de uitkering die hij kreeg onvoldoende was om in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien. Om deze redenen besloot de verzoeker om Zwitserland te verlaten.

Zoals supra werd aangetoond, bevinden duizende Eritreeërs zich in dezelfde positie als de verzoeker. De Zwitserse autoriteiten maken hen het leven dermate moeilijk, en presenteren “vrijwillige terugkeer” als enige mogelijke uitweg (zie stuk 3). Zonder mogelijkheid tot werken, met een te lage uitkering en met beperkte bewegingsvrijheid binnen Europa, kan bezwaarlijk gesteld worden dat zijn basisrechten in Zwitserland gerespecteerd werden. Eritreeërs zonder “asiel” in Zwitserland, worden de facto gedwongen om terug te keren naar hun land van herkomst.

De houding van de Zwitserse autoriteiten tegenover Eritreeërs en de individuele situatie van de verzoeker aldaar, maken dat het onmogelijk is voor hem om terug te keren naar Zwitserland, aangezien hij daar het

risico loopt te worden onderworpen aan een behandeling die indruist tegen het artikel 3 van het EVRM, evenals het slachtoffer te worden van indirect refoulement.

Gelet op het voorgaande heeft het CGVS duidelijk een beoordelingsfout gemaakt door te stellen dat verzoeker effectieve bescherming geniet in Zwitserland."

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift wordt het nieuwsbericht "Swiss authorities claims about "safe return" for Eritreans blown apart by torture victim" van Eritrea Hub van 7 mei 2022 (stuk 3) als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren, wanneer een derde land als veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 kan worden beschouwd voor de verzoeker, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij in het derde land zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade of dat de band tussen hem en het derde land niet zodanig is dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan, of dat hij niet tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten. De aangevoerde schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3.1.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 18 en 47 van het Handvest en van artikel 13 van het EVRM, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht.

2.3.1.3. Aangaande de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 20 "en vlg." van de richtlijn 2011/95/EU en van artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU, wordt opgemerkt dat deze bepalingen zijn overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan bijgevolg de schending van genoemde bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU en de richtlijn 2013/32/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.1.4. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.5. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk is omdat Zwitserland voor hem als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd en hij geen elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in dit derde land zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade, noch waaruit blijkt dat het voor hem onredelijk zou zijn om naar dit land terug te gaan of dat hij niet tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten, waarbij wordt overwogen dat (i) op grond van de informatiebronnen waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beschikt, kan worden vermoed dat hij tot het Zwitserse grondgebied zal worden toegelaten, dat (ii) hij, ondanks het verlies van zijn status van vluchteling in Zwitserland, nog steeds over zijn hoedanigheid als vluchteling beschikt, dat (iii) Zwitserland partij is bij talrijke internationale en Europese verdragen, dat (iv) de door hem afgelegde verklaringen en neergelegde stukken geen elementen bevatten waaruit blijkt dat hij in Zwitserland zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade of dat de band tussen hem en Zwitserland niet zodanig is dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan, of dat hij niet tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten en dat (v) de documenten die hij neerlegt niets aan deze vaststelling veranderen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hietegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

2° een derde land als veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 kan worden beschouwd voor de verzoeker, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in het derde land zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade of dat de band tussen hem en het derde land niet zodanig is dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan, of dat hij niet tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten;”

Artikel 57/6/6 van de Vreemdelingenwet, waarnaar in voornoemde bepaling wordt verwezen, luidt als volgt:

“§ 1. Het verzoek om internationale bescherming kan op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2°, niet-ontvankelijk verklaard worden indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van oordeel is dat, alle relevante feiten en omstandigheden in aanmerking nemend, de verzoeker om internationale bescherming in het betrokken derde land overeenkomstig de volgende beginselen zal worden behandeld :

1) het leven en de vrijheid worden niet bedreigd om redenen van ras, religie, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, en

2) er bestaat geen risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, § 2, en

3) het beginsel van non-refoulement overeenkomstig het Verdrag van Genève wordt nageleefd, en

4) het verbod op verwijdering in strijd met het recht op vrijwaring tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of vernederende behandeling, zoals neergelegd in het internationaal recht, wordt nageleefd, en

5) de mogelijkheid bestaat om de vluchtelingenstatus te verzoeken en, indien hij als vluchteling wordt erkend, bescherming te ontvangen overeenkomstig het Verdrag van Genève.

§ 2. Een derde land kan enkel als veilig derde land worden beschouwd indien de verzoeker een zodanige band heeft met het betrokken derde land dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan en er

kan worden vermoed dat de verzoeker tot het grondgebied van het betrokken derde land zal worden toegelaten, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit duidelijk blijkt dat dit niet het geval zal zijn.

Bij de beoordeling of er sprake is van een band als bedoeld in het eerste lid, worden alle relevante feiten en omstandigheden betrokken, waaronder de aard, duur en de omstandigheden van het eerder verblijf kunnen begrepen worden.

§ 3. De beoordeling of een land een veilig derde land is, dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, het Europees Ondersteuningsbureau voor Asielzaken, het Hoog Commissariaat van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

§ 4. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordeelt of het betrokken derde land veilig is voor een bepaalde verzoeker.

§ 5. Bij de uitvoering van een uitsluitend op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2°, gebaseerde beslissing, wordt aan de vreemdeling door de minister of zijn gemachtigde een document verschaft waarin de autoriteiten van het derde land in de taal van dat land ervan in kennis gesteld worden dat het verzoek om internationale bescherming niet inhoudelijk is onderzocht."

Te dezen wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat Zwitserland voor verzoeker als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd en dat verzoeker geen elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in dit derde land zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade, noch waaruit blijkt dat het voor hem onredelijk zou zijn om naar dit land terug te gaan of dat hij niet tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten.

Verzoeker voert hiertegen aan dat ten aanzien van hem een bindend uitzettingsbevel werd uitgevaardigd in een arrest van 10 juni 2020. De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het Obergericht van het Kanton Bern op 10 juni 2020 verzoeker veroordeelde tot (onder meer) een uitzetting uit het land van zes jaren (administratief dossier, stuk 5, map met 'documenten'). In het licht van deze uitspraak kan de adjunct-commissaris niet louter volstaan met het verwijzen naar algemene informatie, naar de terugnameovereenkomst tussen Zwitserland en de Benelux en naar het gegeven dat Zwitserland deel uitmaakt van de Schengenruimte en dat vrij verkeer van personen, ongeacht hun nationaliteit, binnen deze zone gewaarborgd is, om te stellen dat kan worden vermoed dat verzoeker tot het Zwitserse grondgebied zal worden toegelaten. De omstandigheid dat verzoeker, ondanks het verlies van zijn status van vluchteling in Zwitserland, nog steeds over zijn hoedanigheid als vluchteling beschikt en dat Zwitserland ten aanzien van hem het non-refoulementbeginsel dient na te leven, doet daaraan geen afbreuk. Ook uit de omstandigheid dat verzoeker nadat zijn strafrechtelijke veroordeling in kracht van gewijsde was gegaan, nog meer dan een jaar in Zwitserland bleef en dat in deze periode zijn huur nog steeds werd betaald door de sociale dienst, hij een ziekteverzekering had en zelfs een uitkering van de Zwitserse overheid behield, kan niet worden afgeleid dat verzoeker terug tot het Zwitserse grondgebied zal worden toegelaten.

Gelet op het voorgaande, dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 mei 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

D. DE BRUYN